

Regjeringens Forslag. Naar det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Zesßen) har udtalt sig sympathetisk for dette Forslag og navnlig har koncentreret denne Sympathi i den Sætning, at der ikke er nogen Grund til at aabne Udgang for alle svenske Læger til at praktisere her, saa er det netop ikke Meningen med Regjeringsforslaget at gjøre dette, men det kunde derimod let praktisk blive Følgen af et Forslag som det, der er stillet af den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn, for saa vidt Betingelsen er kommen tilfælde, nemlig, at der indrømmes danske Læger Ret til at praktisere i Sverrig og Norge. Den smukke Tanke, som den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds fremsatte, nemlig at virke hen til at aabne et Marked for den danske Dulighed overalt, hele Verden over, har jo vistnok en stor Fremtid for sig; jeg skal ikke lægge den det mindste Palmestraa i Veien, men jeg haaber ogsaa, at det ærede Medlem vil erkende, at man kan arbejde med fuld Fortrøstning paa Virkeliggjørelsen af denne Idee, uagtet man foreløbig beskedent bliver staaende ved det lille Forslag, jeg har tilladt mig at stille i dette Lovforslags § 2. Naar man i Øvrigt gjentagende Gange med saa stor Sikkerhed har udtalt, at for den Sags Skyld kunde man gjerne aabne Friheden for udenlandske Læger, som komme hertil, man behøvede ikke at frygte for at blive overvænnet af fremmede Læger, og navnlig af fremmede Celebriteter, saa skal jeg dog dertil for det Første bemærke, at her er ogsaa Tale om Andre end netop Celebriteter; men dernæst maa jeg sige, at jeg tror, det er en stor Feiltagelse, naar man gaar ud fra, at danske Forhold ikke skulde kunne øve Tilvækningskraft paa Fremmede, og navnlig føler jeg mig forvisset om, at der er mange Lande, som ere saa rigelig og godt forsynede med Læger, at det slet ikke behøver at være et blot Tankeexperiment at mene, at nogle af disse fremmede Læger kunde føle Lykt til at nedfætte sig i Danmark for at praktisere; og endelig for det Tredie maa jeg minde om, at her ikke blot er Tale om en Ret til at bosætte eller nedfætte sig i Danmark for at øve almindelig Sægevirksomhed, men der kan ogsaa være Tale om at øve den i et kortere eller længere Tidrum, uden at Vedkommende derfor tager endelig Bopæl her til sin Dødsdag.

Fischer: Det vigtigste af de foreliggende Vædringsforslag er aabenbart det, der til § 1 er stillet af 7 ærede Medlemmer, og som gaar ud paa, at Ordene: „udøver en stadig Virksomhed i saadan Retning“, skulle udgaa. Jeg lægger lige saa megen Vægt paa dette Vædringsforslags Vedtagelse som de ærede Forslagsstillere, skjøndt ikke ganske af samme Grund; thi jeg vil gjøre den Tilstaaelse, at jeg hverken tror paa floge Mænd eller paa floge Kvinder, og om de Ord, der her staa, skulde komme dem i Veien, er det mig min-

dre magtpaaliggende; men disse Ord ville aabenbart have til Følge, at en Persen, ofte Husmoderen i et større Hus, som er langt fjernet fra Byerne, der tage sig af smaa Sygdomstilfælde i Huset, vil blive straffet derfor. Han eller hun kommer nemlig aabenbart til at udøve en „stadig“ Virksomhed i denne Retning og salder altsaa klart ind under Lovforslagets Bestemmelse. Nu vil man maasse troste sig med, at Vedkommende ikke bliver tiltalt; men det er dog en daarlig Trøst, at Lovens Bestemmelse ikke skulde bruges, naar man lader den blive staaende, og man maa altsaa hellere lade den gaa ud. Jeg indrømmer, at den Frihed, som derved bliver givet, er ikke lidet større end den, der vil blive tilbage i Retterne af Lovforslaget, naar disse Ord ogsaa blive staaende; men det anser jeg netop for en Fordel. Har man ladet de øvrige Bestemmelser gaa ud, nemlig §§ 3—9, der give Udgang ogsaa for ikke examinerede Læger til at udøve Praxis, saa maa man nødvendigvis ogsaa lade disse Ord gaa ud, hvis der skal blive Noget af virkelig Betydning tilbage i Lovforslaget. Et æret Medlem for 10de Kreds (Zesßen) fortalte os en Historie, som vi vist Alle fandt overordentlig interessant, nemlig den om Manden, der folgte Salve til at kurere de skalbede Hoveder med, eller folgte Salve for derved at faae Betaling for den Kur, han anvendte paa de skalbede Hoveder; men jeg vil dog bemærke, at denne interessante Historie havde en Mangel, nemlig den, at den slet ikke vedkom den her foreliggende Sag, thi efter § 1 forbydes det jo kun at tage Syge i Kur; men da det at være skaldet, ikke er nogen Sygdom, kommer det jo slet ikke ind under den her foreliggende Lovbestemmelse. Hvor interessant end Sagen er, tror jeg altsaa ikke, den var paa sit rette Sted ved at fremføres her. — Der er flere af Udvalgets Vædringsforslag, som jeg anser for utvivlsomme Forbedringer og ikke finder Anledning til at omtale, da de ere tiltraadte af den ærede Justitsminister, men jeg maa derimod gjøre en Bemærkning til Vædringsforslaget under Nr. 10. Den Hensigt, hvori det er stillet, godkjenner jeg fuldkommen. Jeg tror i det Hele taget, at vor Lovgivning i mange Tilfælde lægger altfor stor Vægt paa Udfaldet. Det kan nemlig let hændes, at en Mand, der har Lykken med sig, bliver straffet for en Gjerning, som en Anden, der har Ulykke med sig, kommer til at lide haardt for. Udvalgets Hensigt har været, at Uagtsomhed, der virker skadelig paa Andres Legeme og Helbred, skal straffes, og det har vistnok set hen til et Tilfælde, der har været omtalt i Bladene, og som er indtruffet for ganske kort Tid siden. Jeg tror ogsaa, at der har været Grund til at tage Hensyn til det Tilfælde, men jeg nærer Tvivl om, at dette Tilfælde vilde være strafbart, selv om den Bestemmelse, det ærede Udvalg har foreslaaet, bliver vedtagen. Den Omhandlede var en Mand med en Sernhelbred; han fik en stærk Gift og led